

Писмо от Ани

Препоръчване (11) [f](#) [t](#) [in](#) [G+](#) [D](#) [Like](#) 90 От Мариела Богданова

Последна промяна в 07:30 на 07 яну 2016, 1140 прочитани, 0 коментара [f](#) [t](#) [G+](#)

Снимката е от 2012 година, когато пред Народното събрание украински активисти от организацията "ВЕНЕЦ" протестираха срещу случките на домашно насилие у нас над жени и деца и трафик на хора.
 Фотограф: **Красимир Юкселлиев**

Влогът

Играл ли сте видео за домашното насилие, което изглежда много странно? Автори - 27 дек. Широко затворени

Мариела Богданова е студент по право в СУ "Св. Климент Охридски". Нейният материал е част от рубриката, посветена на кампанията срещу домашното насилие и насилието над жени, иницирана от Български фонд за жените, с подкрепата на Център за

Мислех, че не познавам домашно насилвани жени, докато не осъзнах, че това не е възможно. Простата статистика го сочи – огромен брой от жените в България са ставали обект на някакво физическо или психическо малтретиране. Сигурно днес съм пила кафе поне с една приятелка, която изпитва страх да се прибере у дома си. И сигурно утре ще подмина ужаса в очите на поне една колежка...

На 25 ноември започнаха дните на ООН срещу домашното насилие и насилието над жени. По този повод искам да посветя следващата история на мисията да бъде съпричастна.

Към Ани, измислено, среднестатистическо име, което носят половин дузина от моите, а вероятно и от вашите познати...

"Минали са едва три месеца от раждането на детето ни. В началото всичко беше страховто. Съпругът ми (наричам го така само защото формално още сме в брак) беше всичко, за което някога съм мечтала. След един спор за разположението на детското креватче, той за пръв път ми посегна и ми каза да си затварям устата. Така започна всичко. Не знам обаче как и дали изобщо ще свърши.

Дъщеря ми е вече на три години. Три години на системен тормоз, вменияване на вина и абсолютна обреченост. Периодът на самозаблуда вече отмина, отказах се да се надявам, че мъжът ми ще се промени, ако му показвам най-попослушната си страна и се стремя да не го ядосвам. Най-после започвам да мисля в друга насока. Трябва да избягам.

А пътника за бягство – много. Не вървам в това, но успели хора от мен твърдят, че от най-нелеката ситуация има поне два изхода, ако не брони самозубиството.

Да кажем за пред хората, че за последното не съм сещала никога. Първото, което ми хрумна, е да се оплача на майка. Нали така правят всички жени. Моят брак не го е съспала тя, имам моралното право да поплача на рамото ѝ.

Не го приема никак добре. Казва, че татко нямало да одобри хората да ме одумват, че сме се разделили с Христо. Как така като някоя уличница щяло да се влача по града, дом нямала ли съм, мъж нямала ли съм. Опитвам се да обясня, че нямам дом, а крепост, а мъжът ми не ми позволява да говоря без

разрешение. Питат ме обаче къде съм гледала като съм го избирала. Тук вече не знам какво да кажа.

Връщам се в изходно положение. Чудя се дали да не споделя с приятелките ми. Не че ми останаха много, откакто всички "намерихме щастието" в различни посоки. Всъщност, сега съм само за две. Едната няма дори да посмее да чуе историята ми до края. Христо и мъжът й всяка вечер си пият бирата заедно. На другата ме е срам да споделя. Ще ме гледа със съжаление, ще разбере, че всичките истории за домашен уют са били измислица на лъжкия, която вижда как животът й се сгромоляса на парчета.

Хрумва ми, че по-лесно може да се окаже да избягам. Имам предвид физически да си събера багажа и повече никога да не се върна.

Ще взема Ивана със себе си, нейните вещи, два-три парцала за мен, малко пари в брой... Осъзнавам, че още в зародиш това е най-абсурдната опция. Аз нямам пари в брой, каквото и да ми потрябва, търся го от Христо. Живеем в неговото жилище, ядем неговата храна. Може да ме изхвърли, когато поиска. Откакто забременях, той ми забранява да работя. Какво съм щяло да правя по офисите за триста лева заплата след като дори за секретарка не съм ставала.

Съвсем случайно, от реклама в метрото, разбирам че има кризисни центрове за настаняване на жени, пострадали от домашно насилие. Цяло чудо е, че се натъквам на плаката, до скоро съм нямала идея, че съществуват такива места. Мога пък да се изнеса там. Смело е дори да мечтая за покрив за мен и детето, под който Христо да не фигурира. Бързо разбирам защо. "Социалните услуги се предоставят за срок от шест месеца". Как да си въобразя, че ще успея да избягам и да стигна до Убежището? Знам, че Христо ще ме намери, той винаги ме намира. Последният път ме намери и като се бях скрила под бюрото на Ивана... В най-добрия случай ще изчезна за шест месеца. После? При кого ще се върна?

Виждате ли, аз не съм много учен човек. Сам Христо казва, че не ставам и за секретарка.

В bg-mamma.com обаче ми наляха акъл. Така да се каже. Други жени в моята ситуация предложиха да го съдя по Закона за защита от домашното насилие. Намерих една адвокатка, която взима евтино. Обясних й, че въпреки това, нямам пари да й платя, но тя излезе човек и поне не ме изхвърли от кантората си. Каза ми някакви сложни неща. Разбрах, че мога да подам жалба срещу Христо, но той имал право на някаква си насрещна молба, с която да се защити. Съдът нямало да има доказателства, че той наистина ме е бил въкъши и накрая щяло двамата взаимно да оттеглим жалбите си, защото иначе щяло Държавата да ни накара да плащаме разноски по 1000 лв. Можело пък и да пробвам, но не с адвокатката, а с някакъв защитник по служба, който докато започне да ме защитава, Христо може да е убил и мен, и Ивана.

Е, май това са ми опциите, различни от самоубийство. Ани – Уважавашата-родителите-си, Ани-"Щастливата", Ани-Икономически-зависимата, Ани-Неспособната-да-избяга и Ани-Обречената-от-закона се предават тук. На нито една от петте не й се отваря парашута да избяга и май ще си остане при Христо-Побойника. И малкото ми останало чувство за хумор се топи със секунди, а някога бях много весел човек. Бях също и борбен. Но сега си признавам, не знам каквде да хвана. Не знам каквде да избягам. Може и да има много начини, сигурно има много начини, но аз не виждам нито един от тях. Покажете ми ги, моля."

Ваша, Ани